

Người thứ 3

Mai Anh không đến sân bóng. Duy về, vô định. Bước chân qua con đường đến nhà Mai Anh từ lúc nào. Duy chợt thấy Mai Anh và ...

Duy – 1m77, đẹp trai, con nhà giàu, mê bóng rổ và thích oánh guitar.

Là nhân vật chủ chốt trong đội bóng trường, một tay bóng điêu luyện với những cú bỏ rổ tuyệt vời, những cú ăn ba chớp nhoáng và những pha lấp bóng cực kì đẹp mắt ngoài tài năng bóng rổ người ta còn biết đến Duy như cây guitar số một của trường, anh chàng có mái tóc bông bênh đúng chất nghệ sĩ với những bản tình ca lãng mạn có thể làm tan chảy trái tim của bất cứ cô gái nào nhưng...

Duy - Một thằng con trai lười ít nói. Với Duy, Guitar và bóng rổ là tri kỉ.

Và cứ thế, có lẽ cuộc sống của Duy sẽ mãi trôi đi theo những ngày ảm đạm ấy cho đến một ngày...

Sân bóng rổ - một ngày đầy nắng...

Tai đeo headphone, chiếc áo số 23 huyền thoại và những cú bỏ rổ điệu nghệ. Đang say sưa tập luyện, Duy chợt giật mình.

- Duy ơi, tại sao mình ném mãi mà chẳng vào là sao ? – Cô bé đứng nhìn Duy chơi bóng một lúc lâu cất tiếng gọi.

Duy giật mình quay lại ngược nhìn.

Một cô bé cao ráo có chiếc răng khểnh nhoén miệng cười lộ ra khoe miệng thật duyên. Duy chưa bao giờ tin vào tình yêu sét đánh nhưng... cô bé ấy khiến trái tim đang lồi nhịp. Bất thần một lúc lâu.

- ờ ờ... Được rồi, thế này nhé, bạn phải căn cho chính xác lực, và vẩy cổ tay thật tốt. Thế này nhé ! Duy vừa nói vừa thực hành động tác cho cô bé xem

- Mình làm mãi không được, Duy giúp mình được không. Cô bé nhoén miệng cười.

- Ừ...ừ...tớ sẽ hướng dẫn, nhưng khó đấy nhé! - Duy cười bối rối, một nụ cười ngượng ngùng hiem hoi nhìn thấy trên gương mặt của Duy.

- Mình sẽ làm được. Cô bạn nháy mắt tinh nghịch.

- Vậy thì bắt đầu thôi... Duy hào hứng tung quả bóng cho cô bé.

Kể từ hôm ấy, buổi chiều nào cũng bắt gặp một đôi bạn cùng nhau tập bóng, không còn vẻ mặt lạnh lùng khuôn mặt Duy đã bắt đầu có những nụ cười, Duy cười nhiều hơn, suy tư nhiều hơn và đôi khi là thần thơ vì bóng hình của một “ai đó”...

Mai Anh rất chịu khó tập luyện. Nếu như với những đứa cô gái khác chẳng dám chạy nhảy mạnh bạo vì sợ lớp trang điểm trên mặt sẽ bị nhòe, hoặc tóc sẽ bị rối, chân tay sẽ xước sọc thì ngược lại Mai Anh chẳng ngại điều gì, những pha chạy vấp ngã đến tẹo cả chân, những cú tập vẩy bóng làm đôi tay mỏi như đổ ỉng... nhưng cô bé vẫn rất kiên trì, kiên trì, cứ thế, từng chút, từng chút một...

Đôi khi Duy thần người nhìn Mai Anh chơi bóng với niềm thích thú và say mê. Mai Anh ngày càng đặc biệt trong mắt Duy. Một cô gái đặc biệt theo một nghĩa nào đó, không còn là sự lỗi nhịp của trái tim.

Cô gái có chiếc răng khểnh...

Mai Anh – cô bé có chiếc răng khểnh lí lắc và nghịch ngợm lúc nào cũng làm trò chọc Duy cười.

Những buổi chiều thấy nụ cười chiếc răng khểnh và khoe miệng duyên duyên trên sân tập như một nguồn cổ vũ Duy trong từng pha bóng.

Ngày ngày trôi qua Mai Anh như một thói quen của cậu, mỗi ngày nhìn thấy Mai Anh tập luyện, cười, nói, đùa vui giống như hàng ngày cậu được thờ, được ăn cơm, được hát, được đánh đàn vậy.

Cho đến một ngày...

- Duy à, cho Mai Anh mượn vai Duy một lúc được không ? Mai Anh yếu ớt cất tiếng nói.

- Sạo vậy, Mai Anh, có chuyện gì à ? Duy thoáng chút bối ngỡ.

- Không, chỉ là... Mai Anh hơi mệt muốn mượn bờ ai của Duy một lát - Mai Anh ngập ngừng.

- Không sao đấy chứ ? Duy lo lắng.

Duy cảm nhận những giọt nước mắt nóng hổi ướt trên vai áo của mình, Duy lặng im...

Một buổi chiều gió lộng, nắng leo lắt vặt vẻo trên trên những hàng xà cừ lá đổ. Hoàng hôn buông xuống trải dài những vệt sáng lấp lấp trên sân bóng chỉ có Duy và Mai Anh... đang khóc.

Và từ cái ngày hôm đó tự khi nào trái tim Duy đã bắt đầu rung lên từng hồi khi nghĩ đến Mai Anh, cái cảm giác muốn chở che chăm sóc cho cô bé.

Trong Duy, bắt đầu nhen nhói một cảm giác nhớ nhung, chờ đợi khi nhìn thấy Mai Anh. Mỗi chiều không gặp, đến sân tập chỉ mong nhìn thấy ánh mắt ấy, nụ cười với chiếc răng khểnh ấy để lòng ấm lại. Và ở đâu đó, Duy cũng cảm thấy, có một ánh mắt luôn dõi theo mình.

Không ít lần cậu bạn muốn hét thật to cảm xúc của mình, nhưng bản tính nhút nhát kéo cậu lại và rồi lại im lặng nhìn Mai Anh từ xa. Đôi lúc, trong ánh mắt Mai Anh, một tia nhìn hi vọng lóe lên ngập ngừng nhưng rồi chợt tắt...

Tình yêu ấy ngày càng lớn dần, lớn dần lên. Hình như Duy đã nghĩ đến một ngày gần đây, nắm chặt tay Mai nói thật nhẹ: “Ừ...mình thích Mai Anh”. Duy mỉm cười hạnh phúc nắm gọn trong đáy mắt. Đôi mắt buồn của Duy như rạng lên một niềm hạnh phúc chẳng thể gọi thành tên. Chắc chắn mình sẽ nói, cuối tuần này. Mai Anh chờ Duy nhé, nụ cười của Duy làm sáng lên bầu trời của sân bóng rổ...

Sân bóng rổ - Chiều chủ nhật tắt nắng ...

3h chiều-Duy đến sớm hơn thường lệ.

4h... Không thấy Mai Anh.

5h.. Mai Anh vẫn chưa đến.

6h.... và cứ thế thời gian trôi đi, người ta nhìn thấy sân bóng rổ, một thằng con trai đập những cú bóng mạnh như điên cuồng...

Chờ đợi – Duy ghét cảm giác này. Sao Mai Anh chưa đến, Duy bắn khoả lo lắng với bao câu hỏi, bông hoa giữ chặt trong ba lô đã rũ xuống héo hắt – vừa lo lắng, vừa tức giận. Duy tiếp tục đập những cú bóng vào rổ, mồ hôi trên gương mặt cậu túa ra, ánh mắt vô hồn.

Mai Anh không đến sân bóng. Duy về, vô định. Bước chân qua con đường đến nhà Mai Anh từ lúc nào. Duy chợt thấy Mai Anh và ...

Một cảm giác nôn nao dồn ngược lên tận óc quay cuồng, nhức nhối. Duy quay lại, bước đi đầu óc trống rỗng. Cái tựa vai ấy, những giọt nước mắt và nụ cười của Mai Anh không dành cho Duy, vậy mà từng ấy thời gian Duy vẫn lầm tưởng.

Duy trở về nhà, đầu nặng trĩu, lặng lẽ nơi phòng nhỏ ấy, bật nhạc thật to, âm thanh của Apologize vang lên phá tan sự im lặng bấy lâu nay của Duy nhưng quá muộn rồi. Duy gào lên: “Tại sao?”

Sáng hôm sau ...

Duy tai đeo headphone từ tầng hai nhìn xuống. Có một cậu bạn ôm bó hoa hồng thật to bước tới, còn cô bạn kia là Mai Anh.

- Mình xin lỗi... – Cậu bạn bước đến cạnh Mai Anh thì thầm vào tai cô bé.

Mai Anh ngượng ngịu nhận bó hoa nhoén miệng cười vẫn là chiếc răng khểnh và khóe môi xinh xinh, chẳng lẫn vào đâu được.

Trên tầng hai. Duy lặng nhìn, tay ôm chặt quả bóng rổ như muốn bóp cho nổ tung nó. Bất chợt, Mai Anh quay lại ngược lên, ánh mắt ấy hướng về phía Duy. Duy tránh né ánh nhìn ấy, lặng lẽ quay người vào lớp. Đôi mắt bối rối giấu một nỗi buồn chẳng thể gọi thành tên. Hai người nắm tay nhau bước về.

Một chàng trai, headphone và những cú ném rổ điêu luyện, nhưng dường như đầy phá phách mạnh mẽ . Duy đang trút giận lên những cú bóng chọt giật mình, Mai Anh, đứng trước mặt Duy từ lúc nào nhìn Duy chăm chú, quả bóng bay đến trước mặt Mai Anh!

- Cú ném 3 điểm. Mai Anh vẫy cổ tay một cách điêu luyện, một cú ném 3 điểm hoàn hảo.

- Tuyệt vời. Duy vỗ tay.

- Tuyệt quá, vào rồi – Mai Anh cười, để lộ chiếc răng khểnh duyên dáng, nụ cười ấm áp đã từng sưởi ấm trái tim lạnh giá của Duy.

- Cảm ơn Duy, nhờ Duy đấy. Mai Anh lí lắc.

- Không đâu, là do Mai Anh tiếp thu nhanh thôi. Duy cười.

- Mai Anh và bạn trai có chuyện à? Duy buột miệng.

- Ừ... sao Duy biết. giọng Mai Anh chùng xuống.

- Hôm qua, Mai Anh không đến sân, Duy thấy Mai Anh và cậu bạn ấy. Duy bối rối.

- À, Duy đoán thế...Kể cho Duy được không?.

- Cảm ơn Duy vì tất cả, với Mai Anh, Duy là người bạn tốt nhất, Mai Anh chẳng biết tìm đến ai. Chỉ muốn dựa vào ai đó để được khóc và Duy hiện lên... Mai Anh là người có lỗi. Mai Anh ngượng nghịu.

- Lỗi gì cơ? Duy cảm ơn Mai Anh, vì đã nghĩ đến Duy, Duy sẽ mãi là bạn tốt của Mai Anh. Cảm giác như trái tim nhức nhối theo từng vết nứt nhưng Duy chịu đựng để không bật lên thành tiếng.

- Cảm ơn Duy. Mai Anh không biết nhưng... Mai Anh sẽ luôn nhớ về Duy nhé ! Mai Anh nháy mắt tinh nghịch.

- Chúng mình vẫn luôn là bạn tốt mà. Duy gượng gạo tay vân vê quả bóng.

” Mai Anh sẽ hạnh phúc, nhất định thế”. Duy nghĩ thầm.

Cuộc sống của Duy vẫn trôi qua như vốn dĩ là thế những vòng quay lại bắt đầu những chu kì mới, một con người khác nhưng vẫn là cái bóng quen thuộc với những cú bỏ rồ đầy sức mạnh ấy.

Tạm biệt Mai Anh!